

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος μετὰ θηριώδους χαρᾶς, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀληθῶς ἐπίασε τὴν γάτα ἀπὸ τῆς αὐτῆς (il a pris la truie par l'oreille).

Ἐπρόκειτο νὰ ἀναγκασθῇ ὅλα τὰ πανεπιστήμια τῆς Εὐρώπης ν' ἀποφανθῶσιν ὑπὲρ, καὶ νὰ φθάσῃ τέλος μὲν ὅλας αὐτάς τὰς ἀποφάσεις εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πάπα-γιωτάτου, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ἀλλὰ τίποτε δὲν ἤδυνάτο πλέον νὰ κρατήσῃ τὸν βόυν, διὰ τὰ πράγματα εἶχον λαβεῖν. Ὁ Πάπας δὲν ἐνέδωκεν, ὁ δὲ Ἑρρίκος, ὅστις καὶ ἀρχὰς εἶχε κηρυχθῆ προστάτης τῆς πίστεως, ἤρνήθη τὴν ἰσχύν τοῦ ὑπερτάτου ἱερέως τῆς Ρώμης, ἐπράξεν ὡς ὁ Λουθηρὸς . . . καὶ, ἐνώσας τὴν πνευματικὴν ἀρχὴν μετὰ τῆς πολιτικῆς, ἐγένε Πάπας τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ γάμος καὶ ἡ στέφισ τῆς Ἀννης Βολέντ ἐπῆλθον ἀμέσως. Καὶ ἡ γυνὴ αὕτη, διὰ τὴν ὁποῖαν ἅπαντα ἡ Εὐρώπη εὐρίσκειτο τεταραγμένη ἀπὸ ταραχῶν ἐτῶν, ἐκάθισε τέλος ἐπὶ θρόνου, ὅστις δι' αὐτὴν ἦτο δόδος, δι' ἣς ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ πρό τινος ἄλλης εἰς τὸν ταφόν.

B.

Ο ΠΕΛΕΚΥΣ.

Ὅτις ὁ ἱππότης Ἑλλιδῶνος (1) ἐγκατέλιπε τὴν Ρώμην, ἀπὸ τῆς τελευταίας διορθήσεως τῆς Ἀγγλίας μετὰ τοῦ ἁγίου θρόνου. Σίτος ὁ Εἰς εἰσέτι ἀπλοῦς μοιχῶς, ἀλλὰ πάντοτε ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος, ὅποιος καὶ ὁλοκλήρως ὑπῆρξε. Μαθὼν τὴν τελευταίαν ἀρνήσιν τοῦ Πάπα, ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, καὶ εἶπε προσβλέψας πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Θεέ μου! Δὲν ἀληθεύει διὰ ἀδιάφορον σοῦ εἶναι ἂν ὁ Ἑρρίκος ὁ Η'. ἔχει ὡς οὐζυγον τὴν Αἰκατερίναν τῆς Ἀραγωνῆς ἢ τὴν Ἀνναν Βολέντ;

Ἡ Ἀννα Βολέντ εἶχεν ἀγοράσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὸν τίτλον τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, καὶ διὰ τοῦτο ἀπελάμβανε τοὺς καρπούς του μετὰ μέθης. Ἀλλ' ἐπράγμα ἐτάραττε τὰς νύκτας αἵτινες διεδέχοντο τὰς θριαμβικὰς ἡμέρας ὁ τίτλος βασιλίσσα ἀπεδίδετο κατὰ δυσυχίαν καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ἐξόριστον, ἥτις εἰς τὸ βάθος τῆς ἐρημίας τῆς ἐθιwearτο ὡς σκιά στένουσα. Ἐπρεπε ν' ἀπεκδυθῇ αὐτὴ ἡ ἰδία τοῦ τίτλου τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, αὐτὴ! . . . ἡ Αἰκατερίνα τῆς Ἀραγωνῆς! . . . αὐτὴ, θυγάτηρ, οὐζυγὸς καὶ ἀδελφὴ βασιλέως ἐπρεπε νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν καὶ τὸν θαυμὸν τῆς εἰς κόρην ἐρωτόληπτον καὶ κοῦφον . . . Ἡ τιθεὶς ὑπὸ τῶν δακρύων τῆς Ἀννης Βολέντ, ὁ

Ἑρρίκος ἐπεμψε τὸν λόρδον Μοντζουὰν εἰς τὴν μονήρη κατοικίαν, ὅπου ὡς ἐξόριστος διέμενεν ἡ Αἰκατερίνα, διὰ νὰ τῇ εἴπῃ, ὅτι εἰς τὸ μέλλον ἐπρεπε νὰ προσφωνῆται οὐχὶ ὡς βασιλίσσα ἀλλ' ὡς ἡγμονίς ἐπὶ κληρονομίας τῶν Γάλλων καὶ ν' ἀραιρῇ κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν τὸν τίτλον τῆς μεγαλειότητος, καθὼς καὶ πᾶν τὸ δυνάμενον νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸν θαυμὸν βασιλείας.

— Ἐξακολουθῶ νὰ ἦμαι βασιλίσσα τῆς Ἀγγλίας, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνα μετ' ἀξιοπρεπείας πρὸς τὸν λόρδον Μοντζουὰν. Δύο πράγματα εὐνάνται μόνον νὰ μοῦ ἀφαιρέσουν αὐτὸν τὸν τίτλον . . . ἡ ἀπόφασις τῆς διαλεύξεώς μου ἐκδεδομένη παρὰ τοῦ Πάπα . . . καὶ . . . ὁ θάνατος . . .

Τότε ὁ Πάπας ἐκχύρξε κατὰ τοῦ Ἑρρίκου τὸν μέγα ἀφορισμὸν (1). Ἐθεώρησεν αὐτὸν ἐκπεπωκότα τοῦ θρόνου, τὰ δὲ τέκνα τὰ γεννηθέντα καὶ τὰ γεννηθσόμενα ἐκ τοῦ γάμου αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἀννης Βολέντ, ἐκχύρξε ἀνίκανα πρὸς τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου ἐπὶ ποινῇ δὲ ἀφορισμοῦ διέταξε ὥστε κανεὶς νὰ μὴ θεωρῇ αὐτὸν ὡς βασιλέα του, καὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ποινῇ διέταξε τοὺς εὐγενεῖς ν' ἀποστατήρῃσι καὶ νὰ λαβῶσι τὰ ὅπλα κατ' αὐτοῦ ὡς στασιαστοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διέταξε πρὸς τοὺς πάντας τοὺς ἐπισκόπους, ἀρχιεπισκόπους καὶ ἱερεῖς τοῦ κράτους νὰ τὸν ἀφορίζωσι κατὰ πᾶσαν ἐορτάσιμον ἡμέραν μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, παρωτρύνων τὸν Αὐτοκράτορα, ὡς προστάτην τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἐπιβλέπῃ ἐνοπλος τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τοῦ ὑπερτάτου ἱερέως.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ὡς βασιλεὺς χριστιανικώτατος, προσεκλήθη ἐπίσης νὰ διαβρῇ πᾶσαν σχέσιν μετὰ τοῦ Η'. Ἑρρίκου. Ὅπως δὲ ἡ ὕβρις καταστῇ ἐπαιρητοτέρα, ὁ Πάπας διέταξε πάντας τοὺς ἱερεῖς τῶν περιχώρων τοῦ Καλαὶ νὰ ἀπαγγείλωσι δημοσίᾳ ἐπ' ἄμβωνος τὸ θέσπισμα τοῦ ἀφορισμοῦ . . . Βλέπομεν διὰ τὸ Ἑρρίκος, ὅστις καὶ ἐν τῇ ἀγάπῃ του ἦτο τίγρις, ἐτιμωρήθη μὲ σκληρότητα σχετικωτάτην πρὸς τὴν ψυχὴν του.

Τὸ συμβούλιον τῆς Ἀγγλίας συνελθόν, ἐνέδυσεν δι' ἐπισήμου πράξεως τὸν βασιλέα μετὰ τὴν ἰσχύν τοῦ Πάπα καθ' ὅλην τὴν Μεγάλην Βρετανίαν. Ὁ Ἑρρίκος ὅστις πρὸς μόνον τὸ ὕλικόν τοῦ πράγματος ἀπέβλεπε, ἐδήμειυσεν ὅλην τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν, κινήτην τε καὶ ἀκίνητον . . . Διέταξε καὶ ἀπηγχόνησεν πάντας τοὺς μὴ θελήσαντας ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν νέαν ταύτην θρησκείαν, καὶ οὕτως, ἐνεκα τοῦ γάμου μᾶς γυναικὸς, ἐπενθηφόρησαν χιλιάδες οἰκογενειῶν. Ὁ Ἑρρίκος, φύσει δρμητικὸς, παρωτρύνετο ἐτι μᾶλλον πρὸς τὴν σκληρότητα ὑπὸ τῆς Ἀννης Βολέντ. Τὸ μίσος τῆς Ἀννης συνεκτροῦτο ὅλον κατὰ τῆς Αἰκατερίνης, τῆς ὁποίας τὸ ἐν τῇ δυστυχίᾳ μεγαλεῖον ἐκίνηει τὴν συμπάθειαν δολοχλήρου τῆς Εὐρώπης. Ὁ Ἑρρίκος τῇ ἀπηγόρευσιν ἐκ νέου ἐπὶ τρομεραῖς ποιναῖς, τοῦ νὰ λαμβάνῃ τὸ

(1) Ἡ Ἀννα Βολέντ τῷ εἶχε δώσει μεγαλοπρεπὴ κοσμήματα διὰ τὰ μεταχειρισθῇ αὐτὰ ὡς μέσον διαφθορᾶς παρ' ἐκείνους, ὅς ἐπρεπε νὰ κερδίσῃ. Ὁ ἱππότης Ἑλλιδῶνος ἦτο εἰς Ρώμην ὑπὸ τὸν τίτλον συγχωρητοῦ.

(1) Διέφερεν ὁ ἀφορισμὸς οὗτος τοῦ συνήθους, τοῦ κοινοῦ ἀφορισμοῦ, καθόσον ὁ ἀφορισμένος δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὴν ἀρεσίαν του, εἰμὴ μετὰ δημοσίᾳ γενομένην ποινὴν καὶ μεγάλας ζητίας.